

Ножиці і клей як інструментарій наукового дослідження

Анатолій Романенко,
заступник головного редактора журналу
„Політичний менеджмент”

Науковець, вчений, кандидат, доктор наук. Це еліта нації, вершки суспільства. Глибоко шанує суспільство таких людей.

Справжня вчена людина роками досліджує певну проблему. Сумнівається. Мучиться. Доходить певних висновків. І нарешті виносить на суд колег плоди своїх роздумів у вигляді наукової публікації. І чекає реакції: що сприймається, що викликає дискусію...

Це нормальний процес.

Та буває, на жаль, процес і не нормальний. Його зазвичай практикують не науковці, а „науковці”.

Ось винесла на суд читачів нашого журналу [№ 6 (27)] статтю „Громадянська освіта як засіб формування політичної культури молоді” кандидат політичних наук Анна Карнаух. Що й казати, тема актуальна, на неї не могла не зреагувати наукова громадськість.

І наукова громадськість зреагувала: зауважила, що три чверті цієї „наукової розвідки” дослівно переписано з методичного посібника „Політична культура та проблеми громадянської освіти в Україні”, виданого науковцями Києво-Могилянської академії ще 2004 року.

Виходить – що? Навіщо мучитися, присвячувати роки марудному науковому пошуку, коли можна погортати публікації, вибрати, що тобі до шмиги, і, застосувавши в якості наукового інструментарію ножиці і клей, в'їхати на позиченому коні в такий жаданий науковий світ? А раптом не помітять, що кінь крадений?

Та не було випадку, щоб плагіатора не схопили за руку. Рано чи пізно, але схоплять.

Та попри все такий вид клептоманії все ще, як бачимо, практикується.

Невже плагіат – хвороба невиліковна? Невже навіть рак можна подолати, а плагіат – ні?

Панове любителі кандидатських та інших „корочок”! Дутий авторитет лопається, як мильна кулька. А тавро плагіатора лишається. Назавжди.